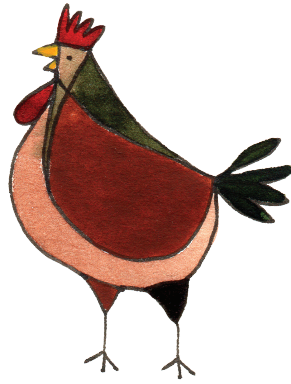
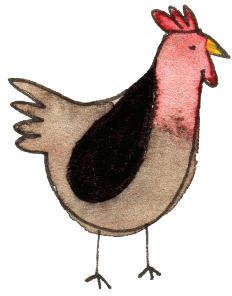

Lavinia Branîște

Rostogol păzește pepenii

Ilustrații de Andrei Măceșanu

1. Ora de franceză

Vulpoiul Socott dăduse iama la găini cu câteva săptămâni în urmă, dar cocoșul îi trăsese cu ciocul în cap de două ori, tăbărâseră și găinile și-l umpluseră de fulgi, iar el se văzuse nevoit să bată în retragere. Să *fugă* în retragere, de fapt. De când se făcuse lumea atât de ursuză?

El nu ținea neapărat să consume găini (cu toate că astea de la fermă erau de calitate extra, dat fiind că scurtau libere prin buruieni), dar se știe că prin tradiție vulpile se hrănesc cu păsări de curte sau măcar se străduiesc să atace astfel de viețuitoare, care din păcate prezintă formațiuni cornoase ascuțite, cum ar fi gheare și cioc.

După ce a rătăcit prin pădure zile în șir, aproape doborât de dezamăgire, hrănindu-se cu rozătoare mici și alte chestii care se zvârcolesc, dar pe care nu le vom pomeni ca să nu-l facem de rușine, dat fiind că acestea sunt potrivite mai degrabă pentru dieta unei păsări pe care o poate zbura vântul foarte ușor, după aceste zile singuratice, așadar, Socott se hotărî să se întoarcă la fermă, căci îi plăcea să aibă companie, plus că acolo animalele desfășurau tot felul de activități educative, întrucât împărtășeau această stranie convingere că educația îți aduce o viață mai ușoară.

Așa că Socott stătea acum tolănit într-un hamac prins de doi corcoduși abia crescuți, îi atârna un picior pe jos și-și făcea vânt cu o frunză mare de brusture, în timp ce la doi metri de el bursucul Ulric își ținea ora de franceză cu cei trei elevi ai săi, purceii Mototol, Nănămol și Staniol.

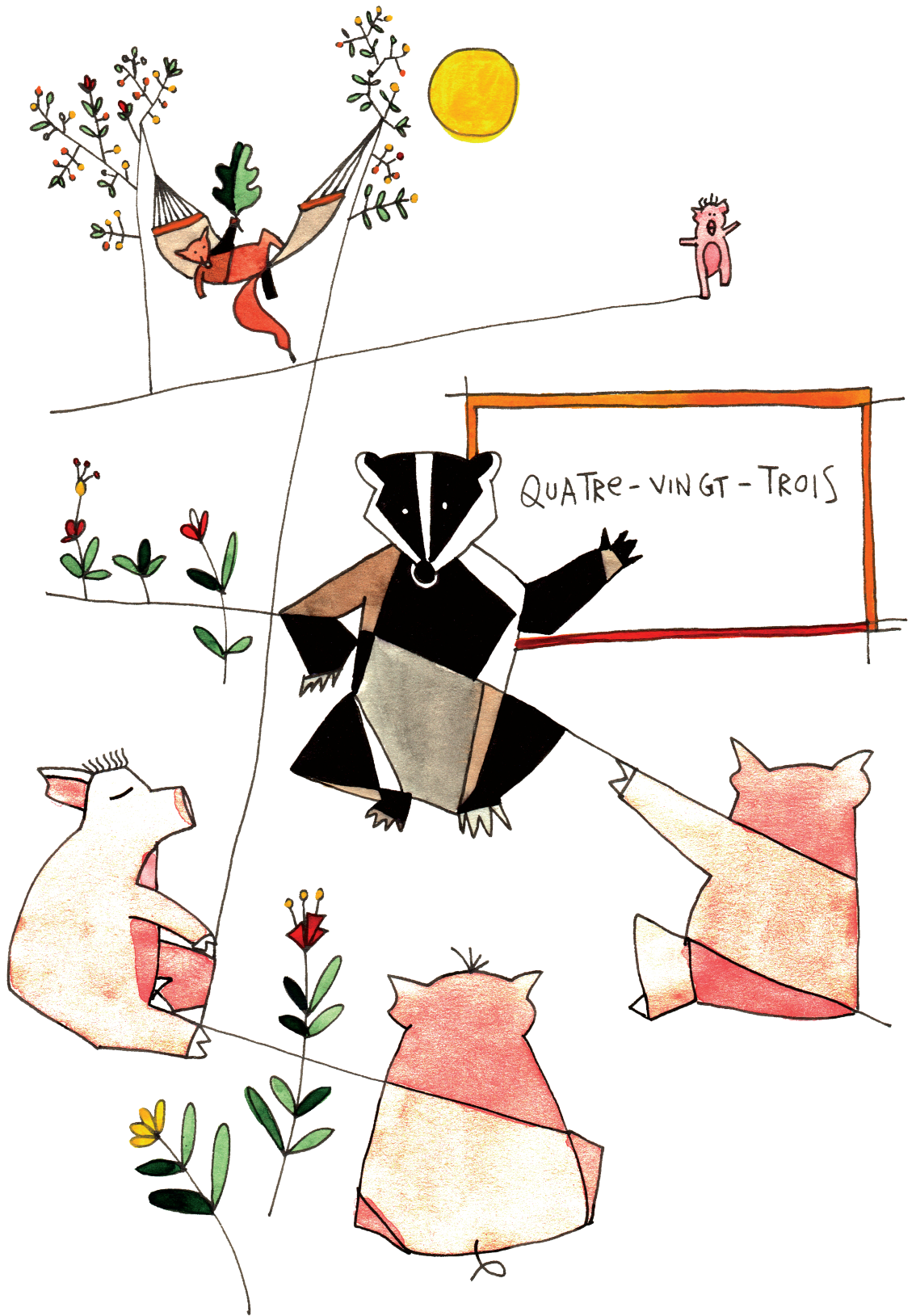
Ar fi trebuit să aibă unsprezece elevi în clasă, de fapt, frați cu toții, dar e greu în ziua de azi să-i motivezi pe copii, plus că franceza nu mai e de viitor, așa că din cei unsprezece au rămas la curs, după mai puțin de zece lecții, doar Mototol, care abia își ținea ochii deschiși, Nănămol, care era o mică namilă înceată, și Staniol, preferatul lui Ulric, singurul care voia cu adevărat să învețe. Ceilalți se luaseră cu altele, doar firavul Bebemol nu se luase cu nimic, stătea și acum după fusta maică-sii.

— *Quatre-vingt-trois!* mai spuse o dată bursucul, furios că elevii tot nu băgau la cap.

Ajunsese în sfârșit să-i poată învăța cum să numere până la o sută, după ce făcuse un ocol prin aritmetică, să le explice adunarea și înmulțirea cu zeci și unități, ocazie cu care pierduse jumătate de clasă. Of, poate ar fi trebuit să treacă pur și simplu la franceza belgiană...

— *Quatre-vingt-trois!* spuse Staniol, singur.

— Dragul meu, zise bursucul, căci îi era drag de el și nu știa cum să facă să nu-l descurajeze, deși îl critica încontinuu. Cum să-ți zic eu... nu

prea îți iese „r“-ul. Îl pronunți așa, cam... grohăit. Ar trebui să fie mai delicat, mai din gât așa, nu să-l fornăi pe nas.

— Deci pe *trois* îl înțeleg... zise Nănămol.

— Așa, foarte bine, e un pas înainte! se însufleți bursucul.

— Dar ce înseamnă cuvântul celălalt? Primul?

— Înseamnă optzeci! izbucni bursucul. Optzeci! V-am mai spus de o sută de ori! Patru ori douăzeci egal optzeci! Așa judecă francezii! N-am inventat eu limba franceză! Poate băgați și voi la cap dacă nu mai sforăiți la lecție!

Socott, recunoscând pentru sine că nici lui nu-i era prea clar cum judecă francezii, spuse din hamac, fără să se oprească din legănat:

— Haideți, dom' profesor, veniți cu probleme de-acasă și vă răzbu-
nați pe copiii ăștia...

— Dumneata să te duci chiar acum în pădure și să vii cu optzeci și trei de bețișoare pe care să le împărțim în grămezi de patru ori douăzeci plus trei!

— Dar nu e sarcina mea să furnizez materiale didactice... îndrăzni Socott.

— Acum! strigă bursucul. După ce că te las să asști la ore
PE GRATIS...!

— Bine, bine, se lăsă păgubaș Socott și se întoarse pe o parte ca să coboare din hamac, dar hamacul se răsuci și vulpoiul căzu grămadă pe jos.

După care porni spre pâlcul de copaci de la marginea câmpului, ținându-și frunza de brusture deasupra capului, ca o pălărie, căci soarele ardea sus pe cer și era o căldură de curgea apa pe tine și lăsați dâre de transpirație pe unde mergeai.

La scurt timp după ce musafirul fu izgonit de la oră, purcelul Turnesol, frate și fost elev, dădu buzna peste cei patru și țipă gâfâind:

— L-au luat! Nu mai e! L-au luat! O, Doamne! Când o să-și dea seama că nu e pepene o să-l arunce! Sau mai rău... o să-l mănânce!

După care scoase un hârâit, văzu roz în fața ochilor și pică leșinat.

